

העלון השבועי של שבת פרשת ויחי

מתוך ספריו, שיעוריו ושיחותיו של אברהם זגדון חיים הי"ו

ד.

ארץ מצרים שכתובה בתורה, היא נמצא גם עכשיו בתוך החיים של הבן אדם, בתוך החיים של היהודי, מה זה ארץ מצרים של היהודי עכשיו? זה כל המקומות שהוא לא חושב שיש שם טוב, זה כל המקומות שהוא לא רואה בהם את הטוב, זה כל המקומות שכאילו אי אפשר לראות שם טוב, שאם מסתכלים אז רואים חטאים ופגמים וכמה עבירות ותאוות וכו', ושם דווקא נמצא יוסף הצדיק, שם נמצא הטוב של הבן אדם, הטוב שהוא נסתר עכשיו מהאדם, הוא נמצא שם דווקא באלו המקומות, וכל זמן שהאדם מבזה את המקומות האלו ולא מתעורר לחפש ולבקש שם את הטוב שלו, אז יש לו חיים כמו של יעקב בארץ ישראל, יש לו חיים רגילים, יש כמה צרות וכמה מיני צער וכו' כי עדיין חייו אינם שלמים בלי יוסף, בלי הטוב שלו.

ועל כן רבי נתן מברסלב, מתחיל את ספרו הגדול 'ליקוטי הלכות' דווקא עם העניין הזה, שהאדם אפילו כשהוא רואה בעצמו או באחרים כמה פגמים וחטאים גדולים מאוד, אפילו אם הוא מלא חטאים ופגמים הרבה, ואפילו אם הוא עבר על כל התורה כולה אלפים פעמים, או שאם הוא רואה רשע גמור, אז הוא צריך להתעורר, לחפש ולבקש ולמצוא את הטוב שם, דווקא בתוך המקום הזה של החטאים והפגמים הוא צריך למצוא בעצמו וגם באחרים איזה טוב, נקודה טובה, למצוא את יוסף הצדיק בארץ מצרים, במקום שמלא בעבירות ותאוות, שם דווקא הוא צריך להתאמץ מאוד לבקש ולמצוא את הטוב, ועל ידי זה אומר רבי נתן מברסלב האדם זוכה לתשובה, זוכה להשלים את עצמו ולשוב לשם יתברך באמת שאז הוא חי חיים טובים מאוד.

ה.

הטוב הזה שהאדם צריך להסתכל עליו בכל מקום, זה לא טוב כמו שחושבים, כי כשאנחנו חושבים על למצוא נקודה טובה אז ישר חושבים על איזה מצוה או דבר טוב שעשה האדם, וזה אמת, אבל זו אמת של ההתחלה, להתחיל להרגיל את האדם לעין טובה, שאם יש דבר רע לפניו שלא יסתכל על זה אלא יסתכל על איזה טוב שיש שם, איזה מצוה וכו'.

אבל הטוב האמתי שהאדם צריך להסתכל עליו ולמצוא אותו בכל מקום, זה השם יתברך, היינו שהאדם צריך לבקש ולמצוא את השם יתברך גם בארץ מצרים, כי גם שם השם יתברך נמצא בבחינת מה שאמר השם יתברך בעצמו: "ועברתי בארץ מצרים אני ולא אחר" - וכן מצאנו מזה בספר 'ליקוטי מוהר"ן' (תורה נו"ד): "וְיָדַע, שֶׁהַתּוֹרָה הַמְּלֻבָּשׁ תּוֹךְ הַהֶסְתֵּרָה שֶׁבְּתוֹךְ הַסִּתְרָה הִיא תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא, הַיְנוּ סִתְרֵי תּוֹרָה, כִּי מִחֲמַת שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּמִקּוּמוֹת נְמוּכִים כְּאִילוּ הַיְנוּ אֶצֶל אֵלּוּ שֶׁעָבְרוּ הַרְבֵּה עַד שֶׁנִּסְתַּר מֵהֶם בְּהֶסְתֵּרָה שֶׁבְּתוֹךְ הַסִּתְרָה עַל כֵּן חֲשַׁב הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מַחְשְׁבוֹת לְבָלִי לְהַלְבִּישׁ שָׁם פְּשָׁטֵי תּוֹרָה לְבַל יוֹכְלוּ הַקְּלִיפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הַרְבֵּה, וַיְהִי הַפְּגָם גְּדוֹל מְאֹד עַל כֵּן הוּא מִסְתַּיֵּר וּמְלַבֵּשׁ שָׁם תּוֹרָה גְבוּהַ דִּיקָא סִתְרֵי תּוֹרָה, שֶׁהִיא תּוֹרַת ה' בְּעֶצְמָה כְּדִי שֶׁלֹּא יוֹכְלוּ הַקְּלִיפוֹת לִינֵק מִשֵּׁם הַרְבֵּה וְעֵבְרֵתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי וְלֹא מְלֶאךְ, אֲנִי וְלֹא הַשְּׁלִיחַ, אֲנִי ה' וְלֹא וְכוּ' כִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שָׁשׁ מְקוֹם הַקְּלִיפוֹת מְאֹד עַל כֵּן שָׁם דִּיקָא מְלַבֵּשׁ

פרשת ויחי, מתחילה כך: "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" - ומובא בספר 'ליקוטי הלכות' (הלכות הודעה, ו') בשם המדרש רבה והזוהר הקדוש, שאותן שבע עשרה שנה שחי יעקב אבינו בארץ מצרים, הן היו עיקר השנים בחייו שחי בשמחה ובנחת.

א.

יעקב אבינו חי 17 שנים בארץ מצרים, והוא חי אותן בשמחה ובנחת והיו לו שם חיים טובים, הוא מצא את הטוב דווקא בארץ מצרים, כי הטוב היה במצרים, זה היה יוסף הצדיק שבגיל 17 נמכר לעבד למצרים, וגם 17 בגימטרייה זה 'טוב', וכל זמן שהטוב היה במצרים הוא היה שם בהסתרה ועל כן ליעקב לא היה חיים טובים, ואפילו שהוא היה בארץ ישראל לא היו לו חיים טובים אלא צרה רודפת צרה, וצער רודף צער, ודווקא כשהוא ירד למצרים ומצא שם את יוסף, רק אז הוא מצא שם את הטוב ורק אז הוא התחיל לחיות חיים טובים מאוד, הוא חי שם 17 שנים, והוא חי חיים טובים בארץ מצרים.

ב.

יעקב ויוסף זה הסיפור של בן אדם אחד, וככתוב: "אלה תולדות יעקב יוסף" - ואמרו חז"ל שיעקב ויוסף נחשבים לאחד, והאחד הזה התחלק לשנים, אחד נשאר בארץ ישראל והשני ירד למצרים, מה זה ירד למצרים? הוא נמצא בהסתרה, כאילו הוא לא קיים, כשהיו מסתכלים על ארץ מצרים לא היו רואים שם את יוסף, לא היו רואים את הטוב, כל מה שהיו רואים זה רק תאוות ועבודה זרה וכו' ואת יוסף לא היו רואים, אפילו כשהאחים של יוסף ירדו למצרים ודיברו אל יוסף הם לא הכירו אותו, אלא ראו מצרי ולא היו יכולים לראות את יוסף, לראות שם את הטוב.

וכל זמן שלא רואים ומוצאים את הטוב במצרים אז אין באמת טוב לאדם, כמו יעקב אבינו כשהוא היה בארץ ישראל, הוא חי ולא באמת חי עם הטוב, לא היו לו באמת חיים טובים בשמחה ובנחת, וזה מחמת שהחלק השני שלו, החלק השני של הטוב שלו, הוא לא נמצא איתו אלא הוא נמצא במקום שאף אחד לא יכול לראות אותו, הוא נמצא בארץ מצרים. ושם, אף אחד לא חושב שהטוב יכול להימצא, אף אחד לא רואה שם את הטוב, אלא להיפך כל מי שבא לדבר על ארץ מצרים מדבר על הרע שיש שם, על התאוות והעבירות, 'ערוות הארץ' וכו'... ועל הטוב לא מדברים, כאילו אין שם טוב.

ג.

ויעקב אבינו כשירד למצרים, הוא ירד לארץ שמלאה גילולים ועבודה זרה, מלאה תאוות וכו' והוא מצא שם את הטוב, הוא מצא את יוסף הצדיק, וכשהוא מצא דווקא שם את הטוב, הוא השלים את עצמו, הוא היה יחד עם הטוב שלו. ועל כן הוא יכול היה לחיות שם דווקא חיים טובים מאוד שזה בחינת: "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" - 'ויחי' דווקא, הוא חי ממש, חי שם 17 שנה, חי שם 'טוב' שנים, כי הטוב היה שם בהסתרה ועכשיו הוא מצא וגילה אותו.

כשיעקב ירד למצרים אז יוסף בא אליו לראות אותו, ויעקב היה עסוק בקריאת שמע, ואמר: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", ויוסף הצדיק היה אומר: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" - זה הטוב שנמצא במצוות, בארץ ישראל, בתורה, שזה בחינת יעקב.

"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" - זה היה הטוב שנסתר בארץ מצרים, במקום החושך וההסתרה, ועל כן הפסוק הזה של "ברוך שם" - לא מוזכר בתורה בפירושו, כי הוא סוד גדול שלא היה אפשר לגלות אותו בכתב בתורה, ועל כן את "שמע ישראל" אומרים בכל רם ואילו את "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" אומרים בלחש, בסוד, כי הוא סוד גדול שצריכים ללחוש באוזן, שמלכותו של השם יתברך היא לעולם ועד ובכל מקום, גם בארץ מצרים ובמקום התאוות וכו', גם שם מבוררת וקיימת המלכות של השם יתברך, היינו שגם שם נמצא הטוב והשם יתברך בעצמו.

אבל ביום הכיפורים שאז לפני תפילת 'כל נדרי' אנחנו קוראים להתפלל עם העבריינים, ומצרפים את כל העבריינים והפושעים אלינו, היינו אלה האנשים שעברו כמה חטאים ועבירות וכו' שהם בחינת 'ארץ מצרים', אנחנו קוראים את כולם להצטרף אל המניין הגדול של ישראל, לכלול את כולם יחד, את כל המצוות ואת כל העבירות, את כל הצדיקים יחד עם הרשעים וכו' ואז כשמגיעים ל-"שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד" אז אומרים אחר כך: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" - בקול גדול ומשמיעים לכל העולם כולו שהשם יתברך אחד ושמו בארץ ישראל וגם בארץ מצרים. שהטוב שלו יתברך נמצא בכל מקום, למעלה ולמטה, במצוות ובעבירות, בעליות ובירידות, ובכל מקום צריכים להסתכל רק על הטוב, רק על אחדות השם יתברך שנמצא בכל מקום כי מלכותו יתברך בכל משלה.

ומסתר השם יתברך בעצמו הינו תורת ה' ממש, סתרי תורה על כן דיקא מההסתרה שבתוך ההסתרה פשוטו ומהפכה לדעת נעשה ממנה דיקא תורת ה' ממש כי שם נסתר תורת ה', סתרי תורה".

וכן מובא בספר 'משיבת נפש' (אות מה') כך: "כְּשֶׁמִגִּיעֵין לְתַכְלִית הַיְרִידָה וְהַהֲסָתְרָה חֵס וְשְׁלוֹם, אִזִּי דִיקָא מְקַרְבִין לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַקְּרוֹב כְּבִיכּוֹל, כִּי שֵׁם בְּתַכְלִית הַהֲסָתְרָה וְהַיְרִידָה חֵס וְשְׁלוֹם, שֵׁם מְלַבֵּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ כְּבִיכּוֹל בְּלִי לְבוּשׁ בְּבַחֲיִנַת: וְעִבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְכוּ', אֲנִי וְלֹא מְלֶאכֶה פִּידוּעַ. נִמְצָא שְׁאֵז דִּיקָא כְּשִׁזּוּכָה לְגַלוּת הַהֲסָתְרָה יְכוּלִין לְהִתְקַרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּאַמָּת, כִּי אִז דִּיקָא סוּמְכִין אֵלָיו מְאֹד, וְעַל כֵּן אִזִּי דִּיקָא יְכוּלִין לְהִתְקַרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וְלַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה. אִךְ צְרִיכִין לָזַה דַּעַת גְּדוֹל לִידַע זֹאת וְלַכּוֹן הַשְּׁעָה שְׁמִגִּיעֵין לְתַכְלִית הַהֲסָתְרָה, וְלְדַעַת שְׁאִזִּי דִּיקָא מְקַרְבִין אֵלָיו יִתְבָּרַךְ מְאֹד שְׁעַל־יְדִיָּזָה מְהַפְכִין הַהֲסָתְרָה לְדַעַת".

כי יש את השם יתברך שנמצא בטוב ובמצוות, שזה בחינת מה שיעקב היה בארץ ישראל, ויש את השם יתברך שנמצא בהסתרה, במקום של תאוות, במקום של חטאים ופגמים, שזה בחינת מה שיוסף היה בארץ מצרים.

וצריך האדם לקיים את האמונה הקדושה להאמין בהשם יתברך בעצמו, להאמין שהשם יתברך אחד ושמו אחד, ומלכותו יתברך בכל משלה, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד, אין עוד מלבדו יתברך בכל מקום, במקום הטוב וכן במקום שעכשיו נדמה לרע, בכל מקום נמצא השם יתברך, והאדם לא צריך לחלק את האמונה, להאמין שהשם יתברך נמצא רק בטוב וכו' אלא צריך להאמין בהשם יתברך בכל מקום, גם בארץ ישראל שזה מקום הקדושה והטהרה וגם בארץ מצרים שזה בחינת מקום התאוות וההסתרה.

סיפור לשבח

פָּעַם רָאָה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב קְטָרוֹג גְּדוֹל עַל יִשְׂרָאֵל רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְהִתְיַעַץ עִם תַּלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים וְהִרְבּוּ בְּתַעֲנִיּוֹת וְלֹא יָכְלוּ לְפַעַל, וּפְעָלוּ עַל פִּי רַב הָעִיר לְגֹזֵר תַּעֲנִית.

בַּעַת הַתַּעֲנִית בְּהִתְאַסֵּף אֲנָשִׁים וְנָשִׁים לִזְמַר תְּהִלִּים, רָאָה שְׂעִדִין הַגְּזֵרָה בְּמִקוּמָה עוֹמֶדֶת. אַחַר כֵּן פָּנָה הַבַּעַל שֵׁם טוֹב אֶל רַבִּי נַחֲמָן מֵהוֹרְדֹדְנָקָה וְאָמַר בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וּבְפָנִים צְהָבוֹת שֶׁהַגְּזֵרָה נִתְּבַטְּלָה וְכָל הַתַּלְמִידִים שְׂמַחוּ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה.

בְּשִׁבְתָּ, מוֹרְנוּ הַבַּעַל שֵׁם טוֹב יֹשֵׁב בְּצוֹתָא עִם הַתַּלְמִידִים הַקְּדוֹשִׁים, וּסְפֹר לָהֶם שְׂאִשָּׁה אַחַת בְּטָלָה אֶת הַגְּזֵרָה, כִּי בַּעַת אֲמִירַת תְּהִלִּים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְכָלָם גָּעוּ בְּכִכְיָה, וַתִּגְבְּרוּ אִז טַעֲנוֹת הַמְּקַטְרֵג, וְהָיָה בְּצַעַר גְּדוֹל. בְּעֶזְרַת נְשִׁים הָיְתָה אִשָּׁה אַחַת פְּשׁוּטָה שָׁגַם תְּהִלִּים לֹא יָכְלָה לִזְמַר, וּבְשִׂמְעָה הַבְּכִיּוֹת וְהַקּוֹלוֹת אָמְרָה: "רְבוּנוּ שְׁל עוֹלָם! הֲרֵי אַתָּה אָבִינוּ, בְּנִיָּה מִתְחַנְּנִים לְפָנֶיךָ בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ, אֲנִי יֵשׁ לִי חֲמֹשֶׁה יְלָדִים, וְכִשְׁהֵם מִתְחַיְלִים לְצַעֵק אֲנִי יְכוּלָה לְסַבֵּל, וְאַתָּה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יֵשׁ לָךְ כֵּן הַרְבֵּה יְלָדִים וְאֵף אִם הָיָה לָךְ לֵב אָבִן צְרִיךְ אַתָּה גַם כֵּן לְעַנּוֹת לָהֶם, אֲבָא שְׁבִשְׂמִים עֲנֵה לִילְדֵיךָ..."

וְדַבְּרִים פְּשׁוּטִים אֲלֵה סְתָמוּ פִי הַמְּקַטְרֵג, וְהַקְּטָרוֹג נִתְּבַטְּל.

'אז' ירנו

"מהו 'אז'? אלא חיבור הקדוש ברוך הוא והשכינה"

(תיקונים חדשים לרמח"ל, תיקון חמישי)

"החיבור שלך עם האיני יודע 'קדם' שלך הנסתר, הוא עצמך בעצמך. "אז" הוא בחינת קדם" (אוהב ישראל, פרשת בשלח) 'קדם' (לפני) בריאת כל עלמין "גמרתי ואגמור" הן סוף המעשה במחשבה תחילה, מה שכבר היה במחשבה הקדומה לכל הקדומים הוא אשר יהיה לאחרית הימים, "והנה בהמחשבה הקדומה לכל הקדומים היה אז כל המידות בבחינת א"ז... " (אוהב ישראל, פרשת בשלח) עת עתה מתנוצץ התורה דעתיקא סתימאה, היא התורה הצפונה לכל הצפונים, א'ור הצפון והגנוז משבעת, ז' ימי בראשית, "א"ז הוא סוד אור הגנוז, ששמש באלף הראשון ולעתיד דאלף ה-ז' יחזר בסוד: "אור חדש על ציון תאיר" (קהלת יעקב, ערך "א"ז), א'ור אחד, שבעת ימים, היא התורה הצפונה בתוך התורה בעצמה, מעיין באר מים חיים, עץ חיים' בתוך עץ הדעת טוב ורע, מלבוש א'ור הגנוז וצפון בתוך העיור. " א"ז תתענג על ה' (ישעיה, נח) - על ה' דיקא, הוא עתיקא סתימאה" (ליקוטי מוהר"ן, מט"ו-ו)..."

(הקדמה לספר "כתבי אברהם חיים זגדון", חלק א')

יוסף הוא יעקב בעצמו

להבדיל מהמלאכים שנמצאים איתו כל הזמן אבל לא באמת מכירים אותו, רק חושבים שהם מכירים אותו, וזה חשוב מאוד לזכור את זה, כי על ידי שהאדם מתגעגע לה' יתברך ונכסף אליו כל היום על ידי זה הוא נכלל בו, ועל ידי זה הוא הופך להיות כביכול הוא בעצמו, הוא הופך להיות בעל הבית של העולם, הוא הופך להיות מחויב המציאות. אני רוצה שתהיו אנשי אלוקים, שכל מה שתוציאו מהפה יהפוך למציאות, וזה רק על ידי ביטול, על ידי שאתם נכללים בה' יתברך.

וצריך לדעת שזה גם בתוך האדם עם עצמו, מה הכוונה? שכשאתם נופל בעבירות חס ושלום חלילה זה גם מצב שהוא מרגיש רחוק. אבל באמת, לפי מה שאמרנו עכשיו המצב הזה של הריחוק הוא המתנה הכי גדולה שהוא קיבל מהקב"ה, כי הריחוק הזה דייקא מעורר בו געגוע גדול להיזכר בה' יתברך שוב. ובגלל זה כתוב שבמקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים לא יכולים לעמוד, כי בעל תשובה זה אדם שנפל או היה רחוק מסיבה כלשהי, זאת אומרת שהוא זכה לעמוד במקום הכי מחובר לה' דווקא בגלל הריחוק, ובגלל זה רבנו אומר שהירידה היא תכלית העלייה, כי רק על ידי הריחוק מה' יתברך אפשר להיזכר בו. לכן אם אדם נפל חס ושלום שידע שזה דווקא בגלל שהקב"ה רוצה שהוא יהיה נכלל בו ויהיה הוא בעצמו, כמו יוסף שהפך להיות יעקב דווקא בזמן הריחוק.

ותדעו שבגלל זה הקב"ה מעכב את הגאולה, כי על ידי הגילוי שלו כבר לא נוכל ממש להתגעגע אליו... הוא רוצה שנמשיך לחפש אותו כאן במצב שלנו, ואחרי החיבור אז הוא יתגלה אלינו, ובגלל זה תדעו שאין מצב יותר טוב מעכשיו, יהודי אמתי זה יהודי שדווקא במצב של ההסתרה נמצא בשמחה ובדבקות בהקב"ה, תאמינו לי שזה הקונפליקט הכי גדול של הקב"ה, מצד אחד לגמור עם הבלאגן ולהביא את הגאולה, ומצד שני התענוג שהוא מקבל מהגעגועים של עם ישראל במצב הזה... בקיצור, תמשיכו לבקש אותו יתברך, תמשיכו להשתמש במצב של ההסתרה והריחוק כי עוד מעט ממש הכל נגמר והוא מתגלה, תנצלו את זה עכשיו ממש.

ויהי רצון שנזכה לגלות את היופי של עצמנו מתוך כל המקומות באופן שנזכה להוציא את הקב"ה מהסתרתו אמן כן יהי רצון ושבת שלום ומבורך לכל בית ישראל הקדושים והטהורים.

כתוב בפרשה "וְעַתָּה שָׁנִי בְנֵיךָ הַנּוֹלָדִים לָךְ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד בְּאֵי אֶלְיָךְ מִצְרַיִמָּה לִי הֵם אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה כְּרָאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן יְהִי לִי". וצריך לשאול מדוע רק אלו שנולדו לפני שיעקב הגיע זכו להימנות בכלל השבטים ואילו שאר הילדים שנולדו ליוסף אחריהם לא נמנו? ועוד מדוע רק יוסף זכה לכך ולא שאר השבטים, למה רק ילדיו של יוסף נמנו עם השבטים?

והתשובה היא: שצריך לדעת כשאדם מסתובב ליד צדיק גדול, אז באמת הוא מחובר אליו איכשהו, אבל לעומתו יש אדם שנמצא בריחוק מהצדיק ומתגעגע אליו, ויש לו כיסופים אליו, והוא נמצא במצב שהוא דבוק אליו הרבה יותר מזה שנמצא על ידו פיזית. כי הוא כל הזמן חושב עליו, הצדיק כל הזמן בראש שלו, הצדיק בלב שלו, זה באמת בלי גבולות כלל בינו לבין הצדיק, ממש עד כדי כך שזה שנמצא רחוק באופן פיזי הופך להיות ממש אחד עם הצדיק הגדול שהרי כל כולו דבוק בו. כי עיקר האדם הוא המחשבה, עיקר האדם הוא הכוונה שלו, עיקר האדם הוא הרצון שלו, ויש כאלה שנמצאים עם הצדיק והם חושבים שהם קרובים אליו, ויש אחד שבא פעם ב... והוא הכי קרוב לצדיק, מי שהכי קרוב לצדיק זה מי שהצדיק נמצא אצלו תמיד בראש, מי שהכי קרוב לצדיק זה מי שמחפש את הצדיק בתוך התורה.

לכן, גם מובן היטב שיוסף הצדיק באותם השנים שהיה במצרים היו לו געגועים עזים אל יעקב אביו שהוא הצדיק הגדול שמרוב דבקותו על ידי געגועיו וכיסופיו וקיום עצותיו הפך להיות לבחינת יעקב אבינו בעצמו. וזה מרוב שהיה דבוק בו, ולכן הבנים שנולדו לו באותה התקופה דווקא זכו להיות כשבטים עצמם, שהרי הם נולדו מיעקב בעצמו כי יוסף היה כלול בו ממש מרוב דבקותו, אבל אותם הילדים שנולדו ליוסף אחרי שיעקב כבר הגיע למצרים שאז כבר יוסף לא היה בבחינת הדבקות הגבוהה ביעקב כי הוא נמצא כבר לידו פיזית, אזי כבר לא יכולים להיקרא שבטים שהרי הם רק נכדים של יעקב. ואותו הדבר שאר השבטים, שהסתובבו ליד יעקב, הם ילדו נכדים ליעקב ולא בנים ליעקב.

ותדעו שככה זה גם עם הקב"ה בעצמו, זאת אומרת שעצם זה שהקב"ה הסתיר את עצמו זה רק בשביל שנוכל להיות דבקים בו, כמו יוסף ויעקב, שיוסף זכה להיות כלול ביעקב רק בגלל הריחוק ביניהם כמו שהזכרנו למעלה, כן הוא גם עם הקב"ה שהסתיר את עצמו מעיני העולם בכדי שנוכל להתגעגע אליו,

"מי שמחפש את ה' - זה אומר שמאמין בה' בכל מקום **חוני מעצמו**, תחכה לה' יתברך, הוא בתוך עצמך... צריך להאמין שהשפע מחכה לנו, רק להאמין בתוך עצמנו ממש, כמו "התם" (בספר

אברהם אוהבי

'סיפורי מעשיות' של רבי נחמן מברסלב זיע"א - 'מעשה מחכם ותם'): המים היו מוכנים עוד לפני שביקש את הנס... הכל מוכן לנו, ואנחנו יוצאים להתפרנס ועובדים ולא מאמינים על הנקודה הזאת שיש בה הכל **עכשיו**, לא לחשוב!, תאמין על הנסתר בתוך עצמך, על עצמך השלם שבהסתרה עכשיו, בלי שכל!, תראה את החיבור בתוך עצמך, את השלום בתוך עצמך, את השלום בין הרגליים... חיבור שני ההפכים בתוך עצמך..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו - תשע"ו)

כתוב בספר יחזקאל הנביא: "שער החצר הפנימית הפנה קדים יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח". הן אדם עכשיו, מה שהוא מכיר ויודע מעצמו עכשיו - זה נקרא ששת ימי המעשה.

בששת ימי המעשה יש עבדות ושעבוד, האדם משעבד לכל מה שהוא מכיר ויודע מעצמו ומהחיים בעולם הזה. בששת ימי המעשה האדם בגלות בתוך עצמו עם כל המחשבות והדעות שלו, עם כל התחושות והרגשות שלו, עם כל מה שתופס אותו. ושם... החצר הפנימית של הנשמה והמוח שלו - ששם המעין גנים והבאר מים חיים, בששת ימי המעשה סגור... אבל... "וביום השבת יפתח".

כשהאדם יזכה להיות הוא בעצמו שבת... אז יפתח שער החצר הפנימית של נשמתו ומוחו, יפתח הגן נעול ומעין חתום, יפתח הכרז וכל המעין גנים והבאר מים חיים שיש אצלו, כל היפי והחן והחשיבות וכל החיים הטובים והאזורים שלו, וכל הטוב שלו... יהיו נוזלים ונמשכים עליו מעבר אל עבר על כל כולו ועל כל חיו בכל זמן ובכל מקום. מוחו ודעתו יהיו פתוחים לרוחה ויכול לזכות להתבוננות...

מזה להתבונן? מזה לזכות להתבוננות? זה להתבונן ולראות ולדעת את היפי של הדבר.

אם בן אדם רואה את היפי של הדבר - הוא לא הורס... אם בן אדם רואה את היפי של הדבר - הוא מחיה, אין בו כעס.

שבת... שבת האמתית זו הדעת. כשלאדם יש דעת של התבוננות - זה שבת, הוא שבת. הן אדם יכול להיות ביום שבת, לשמור שבת על פי כל כללי הדינים וההלכות ועד... הוא לא בשבת. שבת זה קדם כל הוא בעצמו.

במצרים היו מקיימים מצוות ולומדים תורה ומניחים תפילין וכו'. אבל היו מקיימים את זה בבחינת עבדים, והקב"ה לא רצה את העבודת השם שלהם כך, ולכן הוציא את בני ישראל ממצרים. כי כשהוציא אותם ממצרים, שחרר אותם מהעבדות שלהם, וזה על ידי שנתן להם רצון עצמאי משלהם. כי בתחילה לאדם היה רצון אחד, כמו מלאך, שאין לו בחירה, אלא רק עושה ומקיים את מצוות הקב"ה בלי הרגשה פנימית. ועכשיו, אחרי שהוציאם ממצרים, נתן להם רצון נוסף, רצון שלהם עצמם.

ועכשיו יש בתוך כל אדם שני רצונות: אחד, הרצון של האדם, ועוד רצון פנימי יותר, שזה הרצון של השם יתברך. וכל העבודה של האדם, היא ללכת ולעשות שלום בין שני הרצונות ההפוכים האלה. וזה מה שכתוב "ראה נתתי לפניך היום את הטוב ואת הרע... ובחרת בחיים". כביכול הקב"ה לא רצה לתת לנו רק רצון אחד טוב, כי אז היינו נשארים בבחינת 'עבדים', ולמרות שהיינו מקיימים את התורה והמצוות, עדיין היינו במצרים, ולמדנו שיש לו נחת לקב"ה כשרואה אדם עם כל הרצונות והתאוות והגשמיות, עם כל זה, עדיין מקיים מצוה אחת, וזה בן חורין אמיתי. וזה מה שמשה רבנו ענה למלאכים כשהם רצו למנוע ממנו את התורה: "וכי משא ומתן יש ביניכם? קנאה יש ביניכם? יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו לקב"ה...".

אהבת ישראל

"כשהייתי בצרפת היה איזה יהודי שהתלבש כמו 'פאנקיסט', ככה שיער וצבע וכו', רצה ללכת לבית הכנסת ככה בשבת, וכשנכנס ביזו אותו וגרשו אותו, והלך בצער ככה... ואז הייתי בדרך לבית כנסת ואמרתי לו: 'מה שלומך? איזה שיער יפה יש לך, איזה בגדים יפים, ככה אני אוהב את השיער!'... הוא לא הבין כלום, בסוף בא איתי... עכשיו הוא ראש ישיבה בצפת - 'ואהבת לרעך כמוך' תאהב את הרע שלך כמוך, אל תבזה את עצמך. צריך לרדת לרחוקים בצורה אחרת, אתה לא יכול להגיד לחילוני להניח תפילין, הוא יברח ממך, כביכול הוא לא קשור, אתה צריך לחפש משהו שהוא אוהב, כמו סוסים לדוגמה, ולדבר איתו על זה, כמו ה'הינדיק' (הסיפור של רבי נחמן מברסלב זיע"א על הבן מלך שישב תחת השולחן ואמר לכולם שהוא תרנגול הודו - 'הינדיק')..."

(אברהם זגדון חיים הי"ו, תשס"ו)

תורת חסד

"אל תשכח את עצמך, אין לך חשבון עם אף אחד בעולם הזה, יש לך חשבון רק עם הנקודה של עצמך שהיא נקיה לגמרי! עמלק בא אומר לך: 'עשית הרבה עבירות'... זה מה שכתוב: "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך"... בגלל שהבן אדם היה בדרכים הוא נפל... כשהבן מלך היה בארמון שלו הוא לא עשה עבירה, וכשפתאום הוא היה בדרכים הוא עשה כמה עברות..." - (עיין בספר

'סיפורי מעשיות' של רבי נחמן מברסלב זיע"א - 'מעשה מבן מלך ובן שפחה שנחתלפו')
(כתבי אברהם חיים זגדון, חלק א' - תורה ה')

"ה' יתברך מקבל תענוג מכל אחד מישראל, אפילו מרשע גדול, וכשמדבר לשון הרע על אחד מישראל אפילו כשאומר אמת - הוא מבטל תענוג הבורא יתברך..."

(האדמו"ר מטשערנוביל זיע"א - 'מאור עינים', פרשת מצורע)

"המעמד והעצם של עם ישראל אינו תלוי במצוות ומעשים טובים, אלא זהו המעמד של היהודי המעמד הגדול ביותר: 'בני בכורי ישראל'..."

(האדמו"ר מסלונים זיע"א - 'נתיבות שלום', פרשת ויחי)

"לעתיד יתגלה מפורש שמעולם לא עבר שום נפש מישראל את רצון ה' יתברך..."

(רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א - 'תקנת השבין')

"אם תשיב משבת רגליך... אז תתענג על ה'..."

ספר השבת

ממעלת וקדושת שבת קדש מתורתו ומשנתו של אברהם זגדון חיים

להזמנות: 054-748-4966